

[Inger Stilling Pedersen]

gere sigt, og desto bedre samfund kan vi sikre på mange måder. Men der er mange andre ting end dette at sikre, at forældrene har mulighed for at være hjemme, selv om vi prioriterer det meget højt.

Der blev også nævnt noget om enlige forsørgere. Hvorfor skal en enig mor ikke have lov at gå på deltidsarbejde? Det koster samfundet dyrt, hvis der er flere børn, at have dem anbragt forskellige steder. Til gengæld må vi også erkende, at den enlige mor eller far har et behov for at komme ud mellem andre mennesker. Det kunne man sikre ved at sørge for, at der også er mulighed for deltid og flekstid for enlige forsørgere. Det er noget vrøvl at sige, at fordi man er enlig, så kan man ikke klare det.

Jeg tror også, vi skal vende det lidt om og sige: Det er ikke forældrene, der skal prioriteres først, det er børnene. Børnene skal have ret til at have deres forældre om sig så meget som overhovedet muligt.

Vi skal give hinanden lov til at være forskellige. Der er nogle, der ikke ønsker at være hjemme. Der er nogle, der ønsker at gøre karriere, og de skal have lov til det. Men hvor mange kvinder og mænd gør egentlig karriere, og hvor mange hindrer man i at få lov til at gøre det, de gerne vil, fordi der altså er nogle, der skal have lov til det? Der er brug for en større forståelse af hinanden og større muligheder for at vælge netop den form, der passer den enkelte bedst.

Men det er rigtigt, som det også er sagt, at der er mange ting omkring børn, vi slet ikke har været inde på, børn har mange behov, men børn har altså også et behov for forældre. Man må se på – og det er også sagt af andre ordførere – hvad vi kan gøre for at sikre familien, altså føre en familiebevarende politik i stedet for at sørge for enkeltpersoner. Jeg ved, der gøres meget i mange kommuner. Nogle kommuner ansætter folk til at være hjemme, så kald dem pædagoger eller støttepædagoger, eller hvad man vil. Man prøver virkelig meget.

Men vi må også erkende, at der er hjem, der ikke fungerer. De må have hjælp, og der skal måske endda megen hjælp til. Men det er vigtigt, at børn og de biologiske forældre så vidt muligt får lov til stadig væk at have kontakt med hinanden; ellers bliver det på længere sigt nogle meget store problemer.

Men det drejer sig jo ikke bare om småbørn, det drejer sig også om større børn. Det drejer

sig om skolen og de muligheder, der er dér. Det drejer sig om fritiden. Det drejer sig om den tid, børnene skal færdes i trafikken. Hvorfor skal der slås så mange børn ihjel? Hvorfor er vi ikke parat til at gøre noget mere her? Vi skylder også en stor tak, det vil jeg gerne føje ind her, til de mange frivillige børne- og ungdomsorganisationer, f.eks. spejderkorpsene. De gør jo et enormt stykke arbejde, og de sparer landet for mange sociale udgifter ved at påtage sig det arbejde. Det kunne vi måske støtte meget mere, ikke ved at give løn til de mennesker, der udfører arbejdet – de får såmænd megen glæde af det – men ved at støtte uddannelse og kurser.

Vi ved, at der er børn, der kommer ud i kriminalitet. Hver gang man står over for et barn, der er kommet ud i kriminalitet, siger man til sig selv: Hvorfor netop det barn? Det barn havde måske alle mulighederne, eller måske har det været så dårligt, at man allerede tidligt kunne se, at det var et truet barn. Hvad gør vi for at hjælpe?

Vi må huske på som voksne, at vi er eksempler. Enten vi vil eller ej, både som forældre, som lærere og hvor vi ellers færdes, foregår vi børn med et eksempel. Det gælder det stigende alkoholmisbrug. Det gælder den måde, hvorpå man ser på de love, der er. Hvis forældrene ser stort på ærlighed og den slags ting, kan man jo heller ikke forvente, at børnene skal opfatte det som særlig alvorligt, når de måske laver nogle ting. Jeg tror, at vi har brug for at hjælpe hinanden alle sammen. Jeg mener også, at medierne, radio og tv har en meget stor virkning på holdninger og meninger.

Vi mener også, at man fra kirkens side kan gøre meget mere, end der bliver gjort. Vi hører af og til i debatter herinde, at en meget stor del af befolkningen tilhører den danske folkekirke eller den frie kirke og er døbt, men man formener jo i meget høj grad dette element plads i børnenes hverdag som en naturlig ting. Vi er et gammelt kristent land og hviler på kristen kultur, man må opdrage børnene i den. Man skal ikke tvinge dem, så vil de forkaste det, hvis de en dag ønsker det, men vi gør dem også en dårlig tjeneste ved at fjerne dette element, som hele vort samfund bygger på.

Jeg kunne nævne mange ting, som er vigtige for børnene, og vi er jo ikke så meget kommet ind på de unge. Jeg tror, at vi skulle sætte det forebyggende højt. Der står en lille smule om